

TEKSTI REDIGEERIMINE

Autod ja aheldatud sunnitööline.

Olen teinud ettepaneku surmatoovad automobiilid rahva käest kokku korjata, nii nagu terroristide käest võetakse ära relvad.

Aga paraku pole mitte keegi veel oma autot vabatahtlikult loovutada soovunud ning lihunikutöö Eestimaa teedel jätkub säärase hooga, et isegi vabariigi president tunneb juba oma elu ohus olevat ning anub otse teleekraanil: aitab, palun!

Kui juba president on hädas, siis peab loomulikult midagi ette võtma. Mingi lahendus tuleb leida! Autode arvu piiramine ei tule ilmselt kõne allagi – no katsume siis vastupidi, autode arvukust tõstes!

Autojuhtide kassinäitus

Jalutades teisipäeva õhtuti oma kodunt raadiomaja poole, “Rahva oma kaitse” saadet tegema, liigun ma mõnda aega mööda Gonsiori tänavat. Küll see on umbes! Autod seisavad, nina üksteise tagumikus kinni nagu kiimalistel koertel. Vahel liiguvad meetrikese, siis jäävad jälle tõrtsti seisma. Huvitav on läbi autoakende silmitseda rooli taga kõssitavaid juhte. Mõni mudib närviliselt käigukangi, mõni on juba apaatiasse langenud ja põrnitseb enda ette nagu surnud kala, mõni räägib erutunult mobiiltelefoniga, seletades tõenäoliselt kellelegi, et ta kokkulepitud ajaks mitte mingil juhul kohale ei jõua, kuna istub ummikus. See on justkui kassinäitus, kõik elukad kenasti omaette klaasist puurides. Ja kõik need “kassid” jõllitavad kadedalt mind, kes ma võtan uulitsal pikki samme nagu vaba mees kunagi ning lasen rõõmsat vilet, teades, et minu ees on lahti terve maailm.

Selline umbejooksnud tänav on muidugi kurb vaatepilt, sest ikka tekitab meeolehärmi, kui inimestelt on võetud priius ja nad peavad pikki tunde tillukeses kuudis sitsima, kuni

kannikatele ilmuvad lamatised. Just samasuguste emotsioonide ajal kinkisid lahked vene eided tsaariajal külasid läbivatele sunnitööliste vooridele leiba: sööge, pojukesed, jumal on armuline! Hale oli ju vaadata suurt hulka ahelais mehi, kes valvurite range pilgu all teosammul mööda porist rada komberdasid.

Ka ummikus istuvatele autojuhtidele võiks läbi autoakna midagi maitsvat suhu pista ja lohutada: kannata ära, tuvike, kord jõuad sinagi koju!

Jah, aheldatud sunnitööline on nukker, kuid samas ka turvaline vaatepilt. Kujutagem ette, et seesama mees ei vaaruks mitte teiste vangidega ühtses kolonnis, vaid lippaks vabalt mööda metsa ringi, kirves õlal ja pussnuga vööl. Kohe hakkab õudne! Ning autojuhtidega on sama lugu: Gonsiori tänava ummikus kükitades on ta tõesti armas kui hamster, aga lase sihuke nunnu-loom tühjale maanteele ning kohe on tal 120 rauas ning rehvid läigivad surnuks sõidetud jalgratturite verest.

Seega: rohkem ummikuid! Ummik on turvaline, autojuht on seal seotud käsist ja jalust. Ta ei saa üritada möödasõitu, ei saa kuhugi pöörata, ei saa üldse mitte midagi teha peale aeglase ja piinarikka venimise. Aga kui tihti juhtub, et kaks tigu kokku pörkavad ning haiget saavad? Kui Tartu maanteel oleks liiklus sama umbes kui hommikuti Pirita teel, siis ei juhtuks seal ainsatki liiklusõnnetust. Ehk kui mõni juhtukski, siis poleks tagajärjed kuigi kurvad, sest kui kõikide autode kiirus on keskmiselt 10 km/h, piirduks probleem halvimal juhul plekimõlkimisega. See oleks kui lihavõttemunade koksimine, ainult väike kõks.

Lahendus

Kuidas teha nii, et kõik Eestimaa teed oleksid paksult umbes? Loomulikult tuleb tänavatele tuua veel rohkem autosid! Kui neid on viimaks nii palju, et Eestimaa teed sarnanevad sprotikarpidega, võib iga koolilaps julgelt kooli minna ja mingeid abipolitseinikke polegi vaja. Isegi kui mõni autojuht sooviks koolilapsele otsa sõita, ei saaks ta seda teha, sest ei pääseks kolonnist välja. Aga koolilaps võib kõndida mööda autode katuseid.

Maanteedel tuleks muidugi otsekohe lõpetada kõik teetööd. Mitte mingil juhul pole vaja olemasolevaid teid laiendada, pigem teeme kitsamaks. Rohkem “pudelikorke”, ja me säästame Eestile palju inimelusid! Ja pole tarvis nii palju asfalteerida, miski ei rahusta

liiklust paremini kui teede lagunemine. Kui teed muutuvad põhjatuks nagu sood ja limusiini ette tuleb sopast läbi pääsemiseks rakendada künnihärjad, pole enam tarvis karta surmaga lõppevaid liiklusõnnetusi. Äärmisel juhul võib mõni juht härjalt puskida saada.

Ka aitaks liikluse tempot alla tõmmata, kui kohalikud talupojad langetaksid magistraalidele puid. Autod on sunnitud peatuma, juhid tulevad välja, käärivad käised üles ja asuvad palke tee pealt ära veeretama. Samal ajal tuleb autosid igast suunast aina juurde, tekivad sabad, kilomeetrite pikkused kolonnid, ühesõnaga: tee läheb mõnusalt umbe. Nökat-nökat saadakse viimaks siiski liikuma, kuni natukese aja pärast sulgeb tee uus palk.

Kõik algab otsast peale.

Jah, Tallinnast Tartusse sõitmiseks kuluks sedasi terve päev, aga see-eest jõutaks kohale elusalt.

Rohkem autosid meie teedele! Veel on tänavatel ruumi, aga kõik augud tuleb täis toppida. Autodest peab moodustuma tihe ja ühtlane Balti kett!